

THƯ GỬI BẠN ĐỌC

Chào các độc giả nhỏ,

Chào các độc giả lớn đang đọc cho các bạn nhỏ,

Chào các độc giả lớn mà vẫn định ninh mình là trẻ con và mê đọc sách thiếu nhi (giống như tôi),

Nếu bạn không biết tôi là ai, thì tôi là cái kẻ thi thoảng vẫn chen vào câu chuyện bạn đang đọc. Tôi là người viết ra những dòng chữ bạn đang cầm trên tay này đây. Nhưng đôi khi các nhân vật xăm xăm tự tìm lối riêng để đi, bất kể trước mặt là đường quang hay sắp sửa đâm quàng vào bụi rậm. Và tôi chẳng còn cách nào khác ngoài hót hải xách dép và xách bút chạy theo họ, để kể tiếp câu chuyện mà tôi hi vọng là bạn đang chờ đợi. Vì thế, nếu đôi khi thấy câu chuyện đổi hướng bất thành linh hay nhân vật cao hứng làm trò gì quái dị, mong bạn bỏ quá cho. Họ chỉ là những nhân vật bình thường trong một thế giới vốn đã bất thường mà thôi.

Hôm nay là một ngày đẹp trời cả với tôi và những nhân vật. Họ đều đang ở ngay đây, tận hưởng một ngày nắng và gió ở trạng thái hoàn toàn cân bằng: Nắng ấm áp còn gió thì mát dịu, có thể chơi đùa thỏa thích mà không dễ gì đổ mồ hôi (trừ phi bạn nhất quyết phải chơi một môn thể thao cỡ chạy ma-ra-tông mới chịu). Tôi thu thả ngồi

đây, nhìn các nhân vật của mình chơi đùa trong nắng, lòng không khỏi tò mò họ sẽ làm gì tiếp theo. Ấy, đấy là cái đặc quyền của tác giả, tuy rằng tôi sẵn lòng chia sẻ với bạn: Chỉ cần bạn đứng dậy, cầm quyển sách này ra hiên nhà, ban công, hay dưới một tán cây xanh xanh, ngồi đó chờ một làn gió, trái tim bạn sẽ phập phồng niềm vui hồi hộp chờ đợi một bất ngờ nho nhỏ.

Một lần viết về hạnh phúc, tôi nhận ra khoảnh khắc đợi chờ trước chuyến đi còn chứa nhiều hân hoan hơn chính hành trình, rằng có những niềm vui mà tôi không muốn nó kết thúc, đến nỗi tôi sợ phải bắt đầu. Tôi thích tác giả nào thì tôi sẽ không bao giờ đọc ngay hết sách của người ấy, mà sẽ dành dụm để lâu lâu đọc một quyển. Tôi yêu việc viết nhưng tôi cũng sợ hãi khi cầm bút lên, chần chừ hoài trước ý tưởng viết một cuốn sách chứa đựng câu chuyện của riêng mình. Hôm nay tôi viết, nghĩa là tôi đã vượt qua rất nhiều nỗi sợ, một trong số chúng là sợ câu chuyện này sẽ kết thúc (tệ hơn nữa là kết thúc dở ẹc). Tôi gom góp tất cả số can đảm tôi có từ hồi nhỏ, từ cái con bé Mai mèo cứng đầu không sợ ma, không sợ sâu, không hét lên khi nhìn thấy rắn rết (chứ thực ra nó chết khiếp), để viết nên câu chuyện này.

Bây giờ, ở đây, tôi đang trong trạng thái hạnh phúc nhất. Khi câu chuyện chưa thành hình. Khi các bạn - những độc giả mà tôi sẽ may mắn có được - còn chưa biết về sự tồn tại của nó. Chưa ai đánh giá nó, hay thực lòng khuyên nhủ tôi rằng “giá mà bạn viết thế này ở chỗ kia...”

Lúc này tôi cũng như bạn, còn chưa biết câu chuyện sẽ kết thúc ra sao. Tôi chỉ muốn viết mấy lời giải thích khi nhận thấy nó diễn tiến ngày càng kì quặc. Câu chuyện sẽ được viết ra, hoàn thành và kết thúc, điều ấy là không thể tránh khỏi. Tôi tự hứa với lòng mình rằng tôi sẽ không buồn dù về sau thế nào, Lam, Lá, Cầu Vòng, Diệp Mây của tôi sẽ đi đâu, có được yêu mến hay không, vì vẫn còn tôi ở đây luôn yêu họ.

Và bạn, độc giả thân mến ơi, nếu có thể xin hãy đọc cuốn sách này. Chỉ cần như vậy, thế giới bé nhỏ của tôi sẽ không tan biến. Nó sẽ tồn tại bằng giấy mực, bằng trí tưởng tượng, bằng tình yêu của tôi, và biết đâu, cả của các bạn.

Thương mến và biết ơn thật nhiều,

Nguyễn Quỳnh Mai

Chương một

NGƯỜI BÓC TRỨNG TÀI NHẤT THẾ GIỚI

Ngày này ngày nay, ở một gia đình nọ có bốn thành viên: Ba, mẹ và hai anh em trai. Hai anh em cách nhau hai tuổi, tên là Cá Voi Xanh Lam và Khủng Long Xanh Lá. Gọi tên đầy đủ thì mỗi cả miệng nên ba mẹ và mọi người chỉ gọi ngắn gọn là Lam và Lá. Chuyện về hai anh em và gia đình nhỏ sống trong ngôi nhà bừa bộn ấy thì nhiều và dài lắm, tôi mong là có thể kể tất cả cho bạn nghe vào ngày nào đó. Lần này, tôi chỉ xin kể chuyện xảy ra khi Lam năm tuổi và Lá ba tuổi.

Lam cực kì thích việc bếp núc. Trong mắt Lam, ba cậu là đầu bếp xịn nhất thế giới. Ba làm xôi chiên trứng, đậu phụ tẩm hành, xúc-xích-đặc-biệt (không giống loại xúc xích bán ngoài đường đâu), món nào cũng tuyệt ngon. Ba còn có món gà giòn mà Lam và Lá đều mê tí, mẹ có lần thử làm nhưng rốt cục lại biến thành món gà-cao-su. Mặc dù rất yêu

mẹ nhưng đôi lúc Lam vẫn phải thú thật là món mẹ làm không hấp dẫn lắm và cậu không muốn мам thêm nữa.

Có điều ba luôn đi làm sớm nên người dạy Lam trong bếp nhiều nhất lại là mẹ, bắt đầu từ món bánh kếp rán mỗi sáng. Mỗi năm tuổi mà Lam đã biết làm bao nhiêu việc: Xúc bột, trộn bột, đập trứng (dù chua khéo lắm, lần nào đập trứng xong cũng phải đi rửa tay), rán bánh (đổ bột vào chảo nhưng chưa lật được), rửa bát, dọn bàn... Đặc biệt, Lam thích bóc trứng luộc và có siêu năng lực bóc nhanh chưa từng thấy. Mỗi khi có trứng luộc, ba mẹ luôn dành phần việc này cho cậu, vì ba mẹ bảo rằng cậu chắc hẳn là người bóc trứng tài nhất thế giới. Lúc ấy Lam sẽ cười toe toét mà nhận lấy quả trứng lẫn danh hiệu với vẻ hết sức tự hào.

Chủ Nhật nọ, sau cuộc chơi trốn tìm muốt mồ hôi quanh xóm, Lam và các bạn thấy một đám đông cả người lớn và trẻ con đang vây quanh một chú bán hàng rong. Cái xe lạ lùng của chú ấy chất đầy những món đồ sạch sẽ kèm theo tiếng nhạc vui tai. Chú cầm trên tay thú gì trông giống cái lọ thủy tinh nhỏ và rao lên: “Dụng cụ bóc trứng tiện dụng đây! Dụng cụ bóc trứng tiện dụng đây! Tiết kiệm thời gian và công sức, ai ai cũng nên mua ngay!” Trước khi Lam nhận ra, đôi chân cậu đã dừng lại bên quầy hàng di động. Chú bán hàng rong mở nắp lọ, bỏ vào đó một quả trứng luộc. Sau khi đập nắp và lắc lắc mấy cái, chú lấy ra quả trứng được bóc sạch sẽ, vỏ trứng nằm gọn trong một ngăn nhỏ dưới đáy. Mọi người ồ lên thán phục, vài người